

O BLESKURYCHLÉ ROLBĚ

POSTAVY:

Madla, rolba na úpravu ledové plochy

Václav, starý rolbař

Jakub, nejlepší hráč mužstva

Žlábek, trenér mužstva

Ředitel, vedoucí zimního stadiónu

Zaměstnanec, pracovník ve sběrných surovinách

Lednice

Pračka

Vlnitý plech

1. „DO STARÝHO ŽELEZA!“

Na zimním stadiónu probíhá hokejový zápas. Je slyšet skandování fanoušků, píšťalka rozhodčích, nárazy puku na hokejky či mantinel, pokřiky hráčů a trenérů, klouzání bruslí po ledě apod.

VÁCLAV: Ty to dneska zas hrajou jak ponocný, to si to od Žlábků o přestávce slíznou.

MADLA: Ale Jakub Vaněček přece nehraje zle. Vždyť dal gól a na další přihrál!

VÁCLAV: To máš sice pravdu, Madlenko, ale jeden hráč to nezachrání. Podívej se na ostatní! Na tréninky chodí jak do houslí, v posilovně se ani neohřejou, zato ke Koubum na pivo, tam najdou cestu vždycky. S takovým manšaftem se v lize dlouho neudržíme. A až sestoupíme, tak to tady zavrou a my budeme bez práce.

MADLA: A co pak bude s Jakubem? Vždyť on se tak snaží! Na ledě je vždycky první. Vždyť víš, že ho kolikrát ještě nestačím ani celý zamést, a on už se rozbrusluje. A v posilovně si prý nakládá dvakrát víc než ostatní.

VÁCLAV: Je to kluk šikovnej, takovej se neztratí. Však se tu na něj byli podívat až z Prahy. To oni si ho tam jistě přetáhnou, až to tady všechno projedeme.

MADLA: *(nešťastně)* Ale to ne! To se přece nesmí stát! Vždyť...pro koho bych ten led s takovou láskou leštila, kdyby už se po něm neměl prohánět Jakub? On se na mě vždycky tak krásně usměje, když vidí, jak se mu kluziště pod nohama blyští. *(stydlivě)* Posledně mi dokonce na dálku poslal hubičku.

VÁCLAV: V Praze mu bude líp než tady u nás. Tam jim bude moct ukázat, co v něm je. Vždyť je to talent od pánaboha, jenže tady mezi těmi lenochody aby si pomalu podal kolkovanou žádost, když chce dostat pořádnou přihrávku. Vidíš?! Vidíš, co tam ty nemehla zase prováděj? *(křičí)* Tak přihráj! Co se tam s tím šmrdláš?!

Publikum si zklamaně povzdechne.

VÁCLAV: Já se na to nemůžu koukat. Vždyť oni to snad projedou i s posledním týmem tabulky! *(křičí)* Kam to střílíš?! To snad není pravda! Vracejte se chlapi! No..no..nééé!

Pár fanoušků hostujícího mužstva zajásá, domácí publikum začne pískat.

VÁCLAV: A je to. Takovej lacinej gól...

MADLA pofňukává.

VÁCLAV: Madlenko, ty brečíš? Ale jdi, vždyť je to teprve druhá třetina, třeba to ještě otočíme. *(pro sebe)* I když to by se musel stát zázrak...

MADLA: Ale já nebrečím kvůli tomu gólu.

VÁCLAV: Ne? A proč tedy?

MADLA: Jsem smutná, protože Jakub odejde jinam.

VÁCLAV: To víš, tak už to chodí. Vždyť mu to přej, tady mu pšenka nepokvete.

MADLA: Ale to mě by pak ta práce už tak netěšila, kdybych nemohla pucovat led pro Jakuba. Vždyť ho má vždycky hladounkej jak sklo! Když se nakloní na buly, může se v něm vidět jako v zrcadle.

VÁCLAV: Však už si taky Žlábek stěžoval, že se s tím zametáním moc mazlíš.

MADLA: Trenér Žlábek mě nemá rád. Říká o mně, že jsem plechová kraksna.

VÁCLAV: To se mu zase nediv! Ty se leštíš s ledem, aby ho měl Jakoubek jako zrcadlo, a jemu zatím mrzne mužstvo na střídačce.

MADLA: Každá práce se má dělat pořádně! Nebo chceš, aby na hřišti zůstaly rýhy nebo kopečky zmrzlého sněhu? Vždyť by to bylo

nebezpečné! Někomu by se mohla zaseknout brusle a ještě by si zlámal nohu.

VÁCLAV: *(křičí)* Vyloučení? Za co, proboha?!

MADLA: Ty mě neposloucháš!

VÁCLAV: Ale to víš, že tě poslouchám. Jsi moje pečlivá Madlenka, ale Žlábek to vidí jinak.

MADLA: Žlábek ať si trhne nohou.

VÁCLAV: To nepůjde, když má led hladkej jak dětskou prdýlku. Leda bys mu tam nějakou tu rejhu nebo hromádku nechala, ať se vo ní přerazí. *(směje se)*

MADLA: A ty se jdi taky vycpat!

Zazní siréna ukončující druhou třetinu.

VÁCLAV: Na to není čas, má drahá! Třetina je u konce a nám začíná šichta. Tak práskni do koní, Madlenko!

Otevírají se vrata a rolba MADLA s VÁCLAVEM vjíždějí na kluziště.

VÁCLAV: No tak, pospěš si přece, tímhle tempem stihneš zamést sotva půlku kluziště, než se hráči vrátí na led.

MADLA: Práce kvapná málo platná.

VÁCLAV: Tak už se na mě nezlob. Já přece vím, že nechceš, aby si na hřišti někdo namlel, ale přestávka trvá sotva patnáct minut a Žlábek bude zase vyvádět.

MADLA: Tak se drž.

MADLA zrychluje a zrychluje, až frčí po ledě jako závodník. Publikum ji povzbuzuje.

VLÁCLAV: Zbláznila ses?

MADLA: Jupííí! To to sviští po kluzišti!

VÁCLAV: Vždyť mě shodíš!

MADLA: Držte si klobouky, budu dělat oblouky!

VÁCLAV: Jestli spadnu, zlomím si vaz a bude tě řídit starej Bernášek, co prodává před stadiónem buřty!

MADLA: *(zpomalí tempo)* Ten? Fuj! Je cítit přepáleným tukem.

VÁCLAV: A co teprv, až si na tebe sedne! Volant ti zamaže od hořčice a pod pedály ti bude házet mastný tácky.

MADLA: Ble!

VÁCLAV: A kouřit ti tu bude!

MADLA: Už víc neříkej! Nebo se mi zvedne kontejner a vypadne ze mě všechen zametenej led! *(zastaví)*

VÁCLAV: Co to děláš? Proč jsi zastavila?

MADLA: Musím si odpočinout.

VÁCLAV: Vidíš. Děláš hlouposti a ještě se ti nakonec přehřeje motor.

MADLA: *(radostně vyjekne)* Jakub!

VÁCLAV: Ten kluk už je zase na bruslích!

JAKUB dobruslí až k rolbě a těsně před ní prudce zabrzdí.

MADLA: To je pane bruslař, úplný virtuóz!

VÁCLAV: *(okřikne ji)* Psst!

JAKUB: Dobrý den, pane Šíma.

VÁCLAV: Nazdar Jakube, tak jak to jde?

JAKUB: Ale, vidíte sám, za moc to nestojí.

MADLA: Vždyť dal gól a na další přihrál!

VÁCLAV: Psst!

JAKUB: Co to bylo?

VÁCLAV: To nic, možná mi uchází pravá pneumatika.

JAKUB: Aha. Nevadí vám, když už se rozbruslím?

VÁCLAV: Ale to víš, že ne, jen se pěkně zahřej, ať jim to ve třetí třetině natřete.

JAKUB: Kéž by! Jestli nás převálcují, propadneme se až na dno tabulky. Tak nashle!

VÁCLAV: Nashle, a dej pozor, ať do nás nenarazíš!

MADLA: *(zasněně)* To by byla krása, kdyby do nás Jakub Vaněček narazil!

VÁCLAV: *(šeptá)* Tak už zmlkni! Kolikrát jsem tě prosil, abys před nikým jiným nemluvila.

MADLA: A proč vlastně?

VÁCLAV: No...protože...protože za jízdy se nemá mluvit s řidičem, proto!

MADLA: Že ty se za mě stydíš?

VÁCLAV: Ale dej pokoj! Jenom nechci, abys mi ochraptěla. Když budeš nad tím studeným ledem v jednom kuse otvírat papulu, zamrznou ti trysky a nebudeš mít čím ho pokropit.

MADLA: To by se pan ředitel asi divil, kdyby mu onemocněla rolba, vid'?

VÁCLAV: *(pro sebe)* A co teprve, kdyby zjistil, že mluví.

MADLA: Co říkáš?

VÁCLAV: Ehm...že ten kluk hezky bruslí.

MADLA: Že jo! *(zamilovaně)* Sluší mu to na tom čerstvě uhlazeném kluzišti.

VÁCLAV: Kam koukáš!

MADLA: Je jako princ na křišťálové hladině!

VÁCLAV: Tak slyšíš?! Koukej přece na cestu!

MADLA: Můj Jakoubek...

VÁCLAV: *(křičí)* Dávej přece pozor!

MADLA: Co? *(vyděšeně)* Jééé!

Ozve se ohlušující rána, jak MADLA narazí do mantinelu a rozbije plexisklovou výplň. Diváci se smějí a pískají.

VÁCLAV: Tos to vyvedla.

MADLA: Jejda...

VÁCLAV: Takový škody.

MADLA: Nějak jsem se zakoukala. Promiň...

Přijíždí JAKUB.

JAKUB: Jste v pořádku, pane Šíma?

VÁCLAV: Copak já, ale to plexisklo je na kusy.

JAKUB: To nic není.

ŽLÁBEK: *(je slyšet z dálky)* Co to má znamenat!?

VÁCLAV: On si to asi nemyslí.

JAKUB: *(k blížícímu se trenérovi)* Nic se neděje, trenére, rolba jenom trochu zavadila o mantinel.

ŽLÁBEK: *(mezitím k nim došel)* Trochu? Tomu říkáš trochu? Co ste to vyváděl Šíma?! Že vy ste před jízdou nasával?!

VÁCLAV: Já? To nikdy!

ŽLÁBEK: Však my už vám to spočítáme! To sklo uhradíte ze svého, jasný?

VÁCLAV: Jistě.

ŽLÁBEK: A ta plechová kraksna pude do starýho železa, o to se osobně postarám! Jako by nestačilo, že se plouží jak želva, ještě nám tu bude bořit stadión!

VÁCLAV: Ale to ne! To ne ona, to já jsem nedával pozor a...

Je slyšet MADLIN tichounký vzlykot.

ŽLÁBEK: A co to z ní vychází za divný zvuky? Ještě aby se jí zadřel motor, to bysme jí vodtud nedostali ani párem volů!

VÁCLAV: Ale pane Žlábkú, proboha vás prosím, vždyť –

ŽLÁBEK: Nic, nic, hned po zápase zajdu za ředitelem. Vy do penze a ta škatule do šrotu!

JAKUB: No tak, trenére, dejte si říct! Člověk přece udělá chybu, ne?

ŽLÁBEK: Ty se starej, abys nedělal chyby na ledě! A co tu vůbec ještě děláš? Mazej do kabiny za ostatníma. Než se tenhle bordel uklidí, to potrvá věčnost! *(k Václavovi)* A vy se odtud kliděte, Šíma, i s tím vaším vehiklem. *(odchází)* Já vám to spočítám, to ještě uvidíte!

VÁCLAV: Tak to vidíš. Ani tě nebude muset mrzet, jestli odtud Jakub odejde za lepším, protože mi zřejmě půjdeme taky.

MADLA: *(pláče)* Odpusť mi to, Václave, všechno je to moje vina. Kdybych dávala pozor na cestu, tak...tak *(zalyká se pláčem)*

VÁCLAV: Neplač, třeba nakonec nebude tak zle.

MADLA: Myslíš?

VÁCLAV: Žlábek je rozčilenej, že jeho manšaft prohrává s tak slabým soupeřem. Třeba se to ale podaří otočit a von ho ten vztek pak přejde.

MADLA: Třeba Jakub střelí ještě jeden gól a na další přihraje! To bychom pak nakonec vyhráli, co myslíš?

VÁCLAV: *(chlácholivě)* To víš, že to nakonec vyhraje...

2. POSLEDNÍ ÚKOL

Z kanceláře ředitele zimního stadiónu se ozývá ŽLÁBKŮV křik. VÁCLAV sedí na chodbě a poslouchá hovor probíhající za zavřenými dveřmi.

ŽLÁBEK: Co dělám na zimáku, se mi něco podobného ještě nestalo, to tě teda ujišťuju! Aby vopilej rolbař narážel do mantinelu a ohrožoval tak hráče i diváky, to sem na mou duši ještě nezažil! Navíc ta stará mašina, co na ní jezdí, patří dávno do šrotu. Už sem ti to říkal několikrát, řediteli!

VÁCLAV: *(pro sebe)* To nevypadá dobře.

ŘEDITEL: Uklidni se, Rudolfe, a posad' se konečně.

ŽLÁBEK: Kdepak, já sem tak vytočenej, že musím stát.

ŘEDITEL: Tak co tedy chceš, abych udělal?

ŽLÁBEK: Co? Ty se ještě ptáš? Tak já ti teda povim, co máš udělat! Chci, abys toho vochmelku okamžitě poslal do důchodu a tu plechovou kraksnu nechal sešrotovat. To máš udělat!

VÁCLAV: To vůbec nevypadá dobře.

ŘEDITEL: A není to trochu tvrdé ? Vždyť starý Šíma u nás pracuje už přes čtyřicet let. A jeho rolba? Ta pamatuje ještě dobu, kdy jsme vyhrávali ligu.

ŽLÁBEK: To má bejt jako výtkka?

ŘEDITEL: Ale vůbec ne, ty si všechno hned bereš moc osobně. Prostě se nám teď nedaří tak jako dřív, no, to se přece stává.

VÁCLAV: Jo, to se stává od té doby, co začal trénovat ten vztekloun Žlábek.

ŽLÁBEK: Tak já ti něco povim, ředitelskej! Dokud nám bude na zimáku strašit plechovka, co zřejmě ještě pamatuje dobu, kdy se Jarda Jágr poprvý postavil na brusle, můžeš si nechat vo titulu jenom zdát. Protože než tahle nádhera jednou vobjede

hřiště, maj vostatní manšafy už dávno po tréninku, zatímco mý kluci dřepěj u ledu a mrznou.

ŘEDITEL: Ale svou práci si odvede prvotřídně, Rudo, to zas musíš uznat.

ŽLÁBEK: Jo, jenže než je s ní hotová, mám půlku týmu na marodce s chřipkou

VÁCLAV: Spíš v hospodě s lenorou.

ŘEDITEL: No tak dobře, já se na to tedy podívám.

ŽLÁBEK: To se podívej, protože jinak se budeš muset podívat po jiným trenérovi. A sem moc zvěďavej, kdo ti bude tuhle votročinu za takovejchhle podmínek dělat!

ŽLÁBEK vyjde z kanceláře a přibouchne za sebou dveře. Jeho rychlé kroky postupně utichají, po chvíli se dveře opět otevírají a ŘEDITEL vychází na chodbu.

ŘEDITEL: Tak pojď dál, Václave.

VÁCLAV: A je to vůbec nutný, řediteli?

ŘEDITEL: Ty jsi všechno slyšel, vid'?

VÁCLAV: Copak se to dalo přeslechnout? Ten jeho křik by přehlušil i fanoušky Sparty.

ŘEDITEL: To víš, je to prud'as.

VÁCLAV: Víím. A taky víím, že jinýho trenéra nemáš, takže stačí, když mi řekneš, kdy mám odejít, a já tu nebudu dál zaclánět.

ŘEDITEL: Věř mi, že mě to mrzí.

VÁCLAV: No jo, vždyť už mám taky věk, v tom má Žlábek pravdu. Jenom za Madlu se přimlouvám. Je to dobrá rolba, stará škola, led za sebou nechává vypulírovanej jak zrcadlo.

ŘEDITEL: No právě.

VÁCLAV: Tak vidíš.

- ŘEDITEL: Chci říct, no právě, že je stará. Už nestačí tomu tempu, Václave.
- VÁCLAV: Jakýmu tempu? Přestávky mezi třetinama sou přece pořád stejně dlouhý.
- ŘEDITEL: To máš pravdu, ale nejde jenom o zápasy. Víš kolik mužstev na ledě trénuje? To máš přípravku, mladší žáky, starší žáky, dorost, juniory, A-tým, k tomu krasobruslení, rychlobruslení veřejné bruslení a co já vím, co ještě! To je spousta času na ledě a čas jsou peníze, to snad chápeš, ne?
- VÁCLAV: Ale jo, chápu.
- ŘEDITEL: Tak vidíš. A já si nemůžu dovolit, aby nám z toho času ukrajovala drahocenné vteřiny stará unavená mašina, která má svá nejlepší léta už dávno za sebou.
- VÁCLAV: A co chceš teda dělat? To maj ten led zametat ženský z bufetu košťatama?
- ŘEDITEL: I na to jsem myslel, Václave, počkej chvílku! *(odběhne do kanceláře, za pár vteřin se zase vrátí)* Podívej!
- VÁCLAV: Co to je?
- ŘEDITEL: Katalog.
- VÁCLAV: Ty chceš koupit novou rolbu?
- ŘEDITEL: Přesně tak! A to bude nějaký stroj, Vašku, za to ti ručím. Už jsem si to všechno prostudoval! Tyhle mašinky mají elektromotor!
- VÁCLAV: Tak elektromotor...
- ŘEDITEL: No není to úžasné?
- VÁCLAV: A nebylo by lepší, kdybyste koupili jenom ten motor a dali ho Madle? Beztak by si to holka za ty roku služby zasloužila.

ŘEDITEL: Ale Václave, nech už Madlu Madlou. Podívej, svý si odsloužila, teď je třeba dát prostor mladým. Uvidíš, až tu novou zítra přivezou, jaký to bude pro celý zimák přínos!

VÁCLAV: Počkej, ty už si jí vobjednal?

ŘEDITEL: Co objednal, já už ji i zaplatil!

VÁCLAV: Páni, to jde rychle. A kdo tu novou mašinu bude řídit? Přece do ní nemůžete posadit starýho Bernáška. A pak, takovej nezkušenej stroj bude potřebovat pořádně zacvičit. Možná by jí mohla Madla ze začátku trochu pomoci, ukázat jí, jak to tu chodí, vobkroužit s ní párkrát kluziště a –

ŘEDITEL: Kdepak, o to se postará počítač.

VÁCLAV: Počítač?

ŘEDITEL: No jo, slyšíš dobře. To jsou věci, co? Celá rolba je plně automatizovaná, stačí ji řídit na dálku.

VÁCLAV: To v ní jako nebude nikdo sedět?

ŘEDITEL: Nikdo.

VÁCLAV: Fíha, tak to už mě vopravdu k ničemu nepotřebujete.

ŘEDITEL: No...vlastně by tu bylo ještě něco.

VÁCLAV: *(s nadějí)* Vážně? Tak to je skvělý! Věděl jsem, že se mě jen tak nezbavíte, vždyť já bych pro tenhle zimák dejchal! Můžu třeba trhat lístky, nebo roznášet pivo během zápasu. Vobčas mě sice berou záda, ale aspoň bych měl nějakej pohyb!

ŘEDITEL: Asi jsi mě úplně nepochopil, Václave. Já už tě tu nemůžu dál zaměstnávat, pochop to, vždyť už máš právo si taky konečně odpočinout. Nemůžeš se tu přece plahočit donekonečna.

VÁCLAV: Ale –

ŘEDITEL: A taky od ledu jde chlad, to na tvé staré klouby není dobré. A ta věčná zima, co jednomu zaleze i pod teplej kabát! Ještě by sis tu na stará kolena uhnal zápal plic!

VÁCLAV: *(rezignovaně)* Rozumim. Tak co pro mě máš teda za práci?

ŘEDITEL: Práci?

VÁCLAV: Neříkals, že by tu ještě něco bylo?

ŘEDITEL: Ach tak, jistě. Zavezeš madlu do sběrných surovin.

VÁCLAV: Kam?!

ŘEDITEL: To víš, je to přece jen pořádný kus železa, to nemůžeme nechat jen tak stát někde v garáži. Ve sběrném dvoře nám za ni vyplatí pěknou sumičku.

VÁCLAV: Ale řediteli!

ŘEDITEL: Ber to jako poslední službu, kterou Madla tomuhle stadionu prokáže.

VÁCLAV: Vždyť jí tam slisujou do kuličky!

ŘEDITEL: Nesmíš si to tak brát, Václave, je to ostatně jen hromada plechu.

VÁCLAV: Mluvíš už jako Žlábek.

ŘEDITEL: Tak promiň. A teď už mě omluv, mám tu ještě nějakou práci. To víš, ty si teď budeš na penzi pěkně rybařit, vysedávat u řeky, na sluníčku. Ale já? Jsem tu zavalený haldami lejster, že už mi sem pomalu ani žádné slunce nesvítí. Ani nevíš, hochu, jak ti závidím.

VÁCLAV: Tedy sbohem. *(odchází)*

ŘEDITEL: *(volá za ním)* Sbohem, Václave, a někdy se zastav! Třeba na hokej! Příští rok určitě vyválčíme titul! A s tou pokutou si nelam hlavu, ten nabouranej mantinel opravíme z peněz, co nám dají za Madlu.

Ředitel se vrátí do kanceláře a přibouchne za sebou dveře.

3. SBĚRNÉ SUROVINY

Václav jede s Madlou po silnici do sběrných surovin. Kolem projíždí auta, neustále na ně někdo troubí.

VÁCLAV: Co troubíš, ty troubo! Tos nikdy neviděl rolbu?! *(pro sebe)* Zřejmě nikdo z nich nechodí na hokej, jinak by se nechovali, jako by tu přistálo ufo.

MADLA: Nerozčiluj se, Václave, vždyť mají pravdu. Kdo to kdy viděl, aby se rolba na úpravu ledové plochy ploužila po silnici jako plechovej šnek?

VÁCLAV: Tak přitom aspoň nemusej dělat takový vobličej! A zpomalit by měli, když nás předjížděj. Jeden aby se bál, že ho vytlačej do příkopu.

MADLA: Nebud' smutnej.

VÁCLAV: Ale já nejsem.

MADLA: Ale jsi.

VÁCLAV: Ale nejsem.

MADLA: Jsi.

VÁCLAV: Hergot! Já nejsem smutnej, krucinál! Naštvanéj, naštvanej sem! Čtyřicet let jim tam zametáme led a voni s náma nakonec sami zametou jako s kusem hadru.

Další zatroubení.

VÁCLAV: *(na řidiče)* Trhni si nohou!

MADLA: Když se budeš takhle vztekat, tak do toho příkopu nakonec vjedeš sám.

VÁCLAV: A budu se vztekat! Copak je to normální někoho takhle vodepsat? Vždyť já bych jim tam dělal cokoliv! I ty buřty bych

pomáhal starýmu Bernáškovi dávat na tácek, když by na to přišlo. Jenom kdyby mě nechali u ledu!

MADLA: Vždyť tam můžeš chodit i tak. (*chlácholivě*) Permanentku na hokej si koupíš a budeš tam mít po celou sezónu své místo. Určitě ti dají jako starému zaměstnanci i slevu, uvidíš. Tak už se nerozčiluj.

VÁCLAV: Kdepak. Tam já už nevstoupím. Na tomhle stadionu už mě neviděj! Nejsem jim dobrý jako rolbař, nebudu teda ani jako fanoušek. Beztak letos sestoupěj a bude po ptákách.

MADLA: Ale nesestoupěj. To by Jakoubek nedopustil. V každém zápase vstřelí nejmíň dva góly, na další dva přihraje a nakonec ještě bude vyhlášen nejlepším hráčem ligy!

VÁCLAV: Povídali, že mu hráli...

MADLA: Nesmíš všechno vidět tak černě, Vašíčku, to by sis ten důchod moc neužil.

VÁCLAV: Zato ty si všechno maluješ moc růžově. Copak nevíš, kam jedeme?

MADLA: Do starýho železa.

VÁCLAV: Jo, do starýho železa. A to mi má bejt do zpěvu?

MADLA: To je nápad! Pojd', zazpíváme si tu naši! (*zanotuje*)

Jede rolba po kluzišti
Led se za ní jenom blyští
Svěř kluzišťě starý Madle
A bruslíš jak na zrcadle
Obránce či pravé křídlo
Kloužou po něm jako mýdlo
Soupeř to má sečtený
Domů jede zmydlený

VÁCLAV: Už tam budem.

MADLA: Tak to akorát stihnu i druhou sloku. (*zpívá*)

Jede Madla po kluzišti
Žlábek na ni vztekle piští
Dříve že snad byla krásná
Dnes však je to stará kraksna
Na hřišti se jak šnek plouží
Zdraví už jí sotva slouží
Za všechnu tu lopotu
Odvezem ji do šrotu (*směje se*)

VÁCLAV: Ty se směješ?

MADLA: Hezká písnička, že jo?

VÁCLAV: Holka nešťastná, copak ty nevíš, co tě tam čeká?

MADLA: Coby? Penze. Jako tebe. Ty budeš vysedávat na rybách, já klábosit se starým harampádím o životě.

VÁCLAV: O životě?

MADLA: Budu jim vyprávět, jak jsme spolu frčeli po ledě, kolik zápasů jsme společně odmetli, jací slavní hráči bruslili po kluzišti, co se jim pod nohama lesklo jako sklo. A o Jakoubkovi, o tom jim budu povídat nejmíc! (*zasněně*) Jak je každý den první na ledě, jak mu ten led prýští od bruslí, když zabrzdí. Jako vodotrysk stříbrných střípků! O tom jim budu vyprávět.

VÁCLAV: (*smutně*) Když myslíš...

MADLA: Co je s tebou, Vašíčku?

VÁCLAV: Už jsme tady.

Je slyšet nepříjemný vrzavý zvuk, jak se otevírají vrata od sběrného dvora.

MADLA: Vašíčku! Já mám najednou takový divný pocit!

VÁCLAV: To bude dobrý, uvidíš.

ZAMĚSTNANEC: Zavezte ten krám támhle na váhu.

MADLA: (*šeptá*) Krám?

VÁCLAV: Krám? Tohle je rolba, člověče!

ZAMĚSTNANEC: Dlouho už nebude.

MADLA: *(šeptá)* Co to ten člověk říká?

VÁCLAV: Umí nablejskat hokejový hřiště tak, že to jednoho skorem voslepuje!

ZAMĚSTNANEC: *(posměšně)* Tak to abych si vzal sluneční brýle, až jí budu lisovat.

MADLA: *(šeptá)* Mám strach, odvez mě odtud, prosím...

VÁCLAV: *(tiše)* Neboj.

ZAMĚSTNANEC: Nejspíš z ní nadělaj vánoční ozdobičky.

VÁCLAV: Nechte si ty hloupý řeči, jo!

ZAMĚSTNANEC: A vy se konečně pohněte na tu váhu, nemam tu jenom vás!

VÁCLAV s MADLOU vyrazí k váze.

MADLA: *(vyděšeně)* Já tu nechci zůstat!

VÁCLAV: Přece by tě nepoděsil takovej ňouma.

MADLA: *(prosebně)* Odvez mě domů!

VÁCLAV: Víš, že to nejde.

MADLA: Co je to lisovat?

VÁCLAV: No...něco jako leštit. Vidiš, pěkně si tě nablejskaj, abys tu dělala parádu.

MADLA: A co to říkal o těch ozdobách? Nechci skončit někde na stromečku.

VÁCLAV: Jenom žvanil. Podívej se kolem! Celej den tu musí trávit mezi všim tím železem, tak už mu z toho asi kapánek kape na maják.

- MADLA: A k čemu je ten velikej jeřáb támhle v rohu?
- VÁCLAV: To bude něco jako rozhledna. Zřejmě tě vobčas vytáhnou nahoru, aby ses rozhlídla po kraji. Možná je z tý vejšky vidět i náš stadión.
- MADLA: A támhle? Co je to? Vypadá to jako nějaká obří vana.
- VÁCLAV: Tak to asi *bude* vana. Vidiš, budeš se tu i koupat! Takovej luxus si na zimáku neměla.
- MADLA: Stejně bych raději jela zpátky.
- ZAMĚSTNANEC: Čtyři a půl tuny. To dělá devět tisíc korun. Peníze vám dám v kanceláři. Pojdte za mnou.
- VÁCLAV: *(rozpačitě)* Hm...dobře, už jdu...
- MADLA: Nenechávej mě tu!
- VÁCLAV: No...je čas se rozloučit.
- MADLA: Ale mně se tu nelíbí!
- VÁCLAV: Tak se tu měj hezky, Madlenko, a já...*(má na krajíčku)*...já, přijdu se na tebe vobčas podívat, jo? *(utíká pryč)*
- MADLA: Václave! Vašíčku! Kam běžíš! *(již tiše)* Vrať se...přece mě tu nenecháš...

4. KAMARÁDI ZE ŽELEZNÉ ČTVRTI

V dáli hřmí. Na MADLINU kapotu dopadají první kapky deště.

- VLNITÝ PLECH: Kapky kapou na kapotu
Nejsou to však kapky potu
Jsou to kapky dešťové
Už jsou zkrátka takové
To tak bývá kap kap kap
Když se schováš pod okap *(chichotá se)*

LEDNICE: Nesměj se jí, Plechu!

PRAČKA: Jo! Copak nevidíš, že je nešťastná?

LEDNICE: Asi se jí stýská.

PRAČKA: Bodejt', vždyť je tu nová. Těm se vždycky stýská. *(k Madle)* Stejská se ti, vid'?

MADLA: Prosím?

PRAČKA: No, že furt vejráš na ty vrata, co jima odešel ten dědula.

MADLA: To není žádný dědula, ale Václav Šíma, nejlepší rolbař v celé extralize.

PRAČKA: V extra čom?

LEDNICE: Zřejmě nějaká soutěž v rolování.

PRAČKA: A to roluje rolety, nebo rolády?

MADLA: Žádné rolády, hokej! Upravujeme s Václavem led na zimním stadionu, aby si na něm hráči nezlomili nohu. Hlavně Jakub!

PRAČKA: Jakej zas Jakub?

MADLA: Jakub Vaněček, nejlepší útočník v extralize.

PRAČKA: V extra čom?

LEDNICE: V hokeji, ty troubo, vždyť ti to teď povídá!

PRAČKA: Já nejsem trouba, já jsem pračka! Trouba je támhle u tý starý škodovky.

LEDNICE: Zapomeň na to. *(k Madle)* A ty už tam nepostávej v tom dešti a pojd' se schovat k nám, pod Plecha.

MADLA: *(nejistě)* Pod Plecha?

VLNITÝ PLECH: Vlnitý plech, jméno mé. A vy jste?

MADLA: Já jsem Madla, rolba na úpravu ledové plochy.

LEDNICE: Těší mě, Lednice. A tohle je Pračka.

PRAČKA: Automatická, ahoj!

LEDNICE: No a támhle v rohu, to je škodovka, vedle ní trouba a televize. Ta se ale s nikým nebaví, protože ji rozčiluje, když na ni pořád někdo civí. S ostatním harampádím tě seznámíme pozdějc, až si tu u nás trochu zvykneš.

MADLA: Vy tady bydlíte?

PRAČKA: Ne, čekáme.

MADLA: Čekáte? A na co?

PRAČKA: Někdo na drtičku, někdo na lis, přijde na to, z čeho seš. Tebe šacuju na lis.

MADLA: Ale já nepotřebuju vyleštit. Václav mě celou vydrhnul a promazal, než jsme sem jeli.

PRAČKA: Vo čem to zase mluví?

LEDNICE: Zřejmě si myslí, že je v módním salónu.

VLNITÝ PLECH: Spíše se domnívám, že ji ten její *rolbař* maličko obelhal.

MADLA: Václav nikdy nelže!

VLNITÝ PLECH: Je tu tedy ještě možnost, že je hloupý, když nerozezná lis od leštěnky.

MADLA: Řekni to ještě jednou a já s tebou zametu, že...že...

VLNITÝ PLECH: Že co?

MADLA: Že uvidíš! Václav je inteligentní a pravdomluvný!

VLNITÝ PLECH: Pak ti ovšem zapomněl říct, že lis tu není od toho, aby tě pulíroval, nýbrž aby z tebe uhnětl úhledný balíček železa.

Zahřmí.

MADLA: *(tiše)* Ale...to přece není možné...

- LEDNICE: No, Plech má vlastně pravdu.
- PRAČKA: Všichni tu čekáme, až nás sešrotujou. Můžem jenom doufat, že z nás pak udělaj něco hezkýho, nebo aspoň užitečnýho.
- MADLA: Vánoční ozdoby...
- PRAČKA: Ozdoby? Já bych spíš chtěla bejt mixér.
- LEDNICE: Mixér?
- PRAČKA: A proč ne? Místo špinavým prádlem bych točila všelijakejma dobrotama, děti by do mě mlsně nakukovaly a těšily se, co jim umíchám na zub. A hlavně, už bych se po světě nemusela tahat s bubnem!
- VLNITÝ PLECH: Já bych chtěl, aby ze mě udělali kapotu závodního auta. Polepili by mě čísla a barevnými obrázky, publikum by jásalo, jakmile bych se objevil na dráze, a v cíli by mě polévali šampaňským.
- LEDNICE: Já chci být zase lednicí.
- VLNITÝ PLECH: Být zase to samé? Nuda!
- LEDNICE: Ba ne, lednice je královnou kuchyně! Mamince chladím maso na svíčkovou, dětem nanukový dort a tatínek si do mě dává pivečko, aby ho měl večer k fotbalu pěkně orosené.
- VLNITÝ PLECH: Ale musí to být přece otrava stát pořád na jednom místě, navíc v takovém mrazu. Zábava leda pro rampouchy. To takový závodník, to je jiná! Motor má horký, v srdci mu buší osmiválec a pod kapotou, (*hrdě*) tedy pode mnou, se mu zpěčuje 750 koní!
- PRAČKA: Jé, víš vůbec, jak bys musel bejt dlouhej, aby z tebe mohli udělat ohradu pro takový stádo?
- VLNITÝ PLECH: Jaký stádo? Já tu přece mluvím o motoru! Ale tomu ty nemůžeš rozumět.
- PRAČKA: Náhodou, taky mám motor, jenže se mi v něm žádný koně nepasou.

VLNITÝ PLECH: Tomu říkáš motor? Spíš dětský kolotoč, co potřebuje zapojit do zásuvky, aby se vůbec roztočil.

PRAČKA: Hele, Plechu, nedělej vlny, jo?!

VLNITÝ PLECH: Nebo co? Přepereš mě? (*směje se*)

PRAČKA: (*rozzuřeně*) Ty...ty...ty naondulovanej...rezavej...děravej –

LEDNICE: Nechte toho! Copak nevidíte, že Madla pláče?

MADLA tichounce vzlyká.

PRAČKA: A co jí je?

VLNITÝ PLECH: Asi se jí pořád stýská.

LEDNICE: Spíš jí z toho vašeho věčného hádání rozbolela převodovka. Podívejte jakou má pod sebou louži slz.

MADLA: To nejsou slzy. To my jen utíká voda z trysek. Na chvíli jsem se zasnila. Zdálo se mi, že zase zametám led.

LEDNICE: Hele, a jak se to vlastně dělá?

VLNITÝ PLECH: Pochop, že Lednici to zajímá, když má sama ledu plné břicho.

PRAČKA: Zato ty v něm máš díru jak od obří děrovačky.

LEDNICE: Přestaňte! (*k MADLE*) A ty už povídej!

MADLA: Nejprve je třeba seříznout nerovný povrch, aby se odstranily rýhy a hrbolky, co se na ledě během zápasu nahromadily. Ty uložím v tomhle kontejneru, aby nezůstaly na ploše. Pak už led jenom uhladím pomocí tenké vrstvičky vody, kterou na něj nanesu tryskami.

VLNITÝ PLECH: To zní jako zajímavá práce.

MADLA: Pokud si dám hodně záležet, hráči se při buly, když se skloní nad kluzišťem, vidí jako v zrcadle. (*zasněně*) A já si dávám záležet, aby Jakoubek viděl, jak mu to v té helmě náramně sluší!

PRAČKA: Tak proč si skončila tady, když seš tak pečlivá?

MADLA: Protože jsem prý už moc pomalá a jeden by zmrznul, než stačím hřiště zamést.

LEDNICE: To ti řekl ten tvůj Václav?

MADLA: Kdepak, Vašík mě má rád. To trenér Žlábek. Tvrdí, že kvůli mně prohrajeme každej zápas, protože hráči jsou z toho věčného čekání ztuhlí a neodvádí pak stoprocentní výkon.

VLNITÝ PLECH: To bude pěkný vykuk tenhle Žlábek. Za kvalitu mužstva přece vždy odpovídá trenér. A on si to na tebe klidně hodí, aby se měl na co vymlouvat.

MADLA: To říká Václav taky.

PRAČKA: To spíš von patří do starýho železa!

MADLA: I to Václav říká.

LEDNICE: Tak to bude asi chytrej chlap ten tvůj Václav.

VLNITÝ PLECH: Chytrej povídáš? To by přece tady Madlenku nepřivezl sem k nám, kdyby měl všech pět pohromadě!

MADLA: Copak měl na vybranou? Žlábek si na mě stěžoval u ředitele stadiónu. Na nás oba si stěžoval...a ředitel mu dal za pravdu.

LEDNICE: To vás oba vyhodil jenom proto, že ti to trochu dýl trvá, než zameteš kluziště?

MADLA: *(natahuje)* Jo...a taky trochu proto...že...že...

LEDNICE: Že co?

MADLA: No...že...

PRAČKA: Tak už se vymáčkni!

MADLA: Že jsem narazila do mantinelu a rozbila ochranné plexisklo!

Zahřmí. MADLA se rozpláče.

VLNITÝ PLECH: Tak to je zlé.

LEDNICE: Ty jsi bourala?

VLNITÝ PLECH: Moc zlé!

MADLA: Ohlídla jsem se po Jakoubkovi a už to bylo.

LEDNICE: To musí být vážně fešák, ten tvůj Jakoubek.

MADLA: Je, ale Václav říká, že asi odejde jinam, protože je ho pro naše mužstvo škoda.

PRAČKA: Václav říká, Václav říká... Bambula je to, ten tvůj Václav!

LEDNICE: Bambula?

PRAČKA: Protože kdyby nebyl, tak se Žlábkovi postaví a vymáchá mu tu jeho nevymáchanou hubu v tom kontejneru, co do něj ukládáš vodmetenej led.

MADLA: Václav takový není. Neublížil by ani mouše! I ty ryby, co uloví, vždycky pustí zase zpátky do řeky.

PRAČKA: Vždyť říkám, bambula.

MADLA: Jakpak se mu asi daří? Určitě už na mě zapomněl!

5. NA RYBÁCH

Ocitáme se v přírodě u řeky. Ptáci zpívají, hmyz bzučí, proud zurčí po kamenech.

VÁCLAV: *(smutně)* Dneska se vám nějak nechce. Jako by se nad váma hladina slehla. Ani se vám nedivím. Plavete si hezky u dna, tam máte klid. K čemu vystrkovat hlavy z vody? Co je na tomhle nespravedlivým světě k vidění? Nic. Člověka akorát využijou a pak ho vodkopnou jako zlomenou hokejku. Po zimáku se prohání fešná moderní mašina na dálkový ovládání a já tu trčím na rybách, který se ani neukážou. A co teprv Madla? Jak tý asi je mezi vším tím harampádím? Všude samá lednice, pračka, kusy plechu. Musí být nešťastná

v týchle nový společnosti. Nebo už jí možná... Ne! Bože, já se zblázním, jenom na to pomyslím!

JAKUB: *(zdáli)* Pane Šíma!

VÁCLAV: Co to bylo? Jako by mě někdo volal. Že bych už měl z toho trápení slyšiny?

JAKUB: *(zdáli)* Pane Šíma, jste tady?!

VÁCLAV: Jakub? Není to Jakubův hlas? *(volá)* Jakube?

Je slyšet, jak se JAKUB prodírá křovím, až se objeví vedle VÁCLAVA na břehu řeky.

JAKUB: *(udýchaný)* Pane Šíma, to jsem rád, že jsem vás našel.

VÁCLAV: Jakube, kde ty se tu bereš, chlapče?

JAKUB: Všude vás hledám. Kdyby mi ředitel neřekl, že chodíte k Berounce na ryby, tak už jsem to namouduši vzdal.

VÁCLAV: Ředitel ti řekl, že jsem tady? On tě za mnou poslal?

JAKUB: Jo, taky vás všude shání.

VÁCLAV: Ale co se děje? A jak to, že nejsi na zimáku, copak nemáte touhle dobou trénink?

JAKUB: No právě! Měli bychom trénovat, ale...no...nejde to.

VÁCLAV: Jak to, že nejde? Žlábek je nemocný?

JAKUB: Kdepak nemocný! Ten se vzteká tak, že se otřásá celý stadión.

VÁCLAV: Tak co se tedy děje?

JAKUB: To ta nová!

VÁCLAV: Nová? Nová co?

JAKUB: Nová rolba.

VÁCLAV: Oni jí nepřivezli?

JAKUB: Právě, že přivezli. Hned ráno ji pustili na led.

VÁCLAV: No? A? Tak řekneš mi konečně, proč mě hledáš po všech čertech?

JAKUB: Nedá se zvládnout!

VÁCLAV: Jak nedá? Vždyť je plně automatizovaná!

JAKUB: Lítá po ledě jako splašená, buď ho frézuje jak divá, takže z něj pomalu nic nezbuďe, nebo zas jenom stříká vodu, ale ne na ten led!

VÁCLAV: Na led ne?

JAKUB: Stříká ji po nás, pane Šíma, a trefila i trenéra Žlábka!

VÁCLAV: Co to povídáš? (*pobaveně*) Tak ona pokropila vzteklouna Žlábka studenou vodou? Tak to se nedivím, že metá blesky.

JAKUB: To není legrace!

VÁCLAV: Že není? Žlábek, coby zmoklá slepice? Nevím, kdy jsem se naposledy tak pobavil.

JAKUB: Ale na to není čas, musíte nám pomoci!

VÁCLAV: Já?

JAKUB: A kdo jiný?

VÁCLAV: Copak jsem krotitel splašených strojů? Sami si to zavařili, tak ať si to taky slíznou.

JAKUB: Ale my večer máme hrát zápas. A bez upraveného ledu to nejde!

VÁCLAV: To už není můj problém. Já jsem teď důchodce na rybách.

JAKUB: Hrajeme proti Spartě!

Zahřmí.

VÁCLAV: Spartě, povídáš?

JAKUB: Jestli nebude kluziště v pořádku, zápas skrečují a Sparta vezme tři body.

VÁCLAV: Dát Spartě body zadarmo? Jen tak, bez boje?!

JAKUB: Navíc, jestli tenhle zápas projedeme, spadneme do baráže a víte dobře, že odtud už je jenom krůček k sestupu do nižší ligy.

VÁCLAV: No jo, Jakube, ale stejně, ať dumám, jak dumám, nevím, jak by vám mohl starej Šíma pomoci? Vždyť ta nová rolba je řízená počítačem a ten já umím akorát tak zapojit do zásuvky.

JAKUB: Kdo mluví o nové rolbě?

VÁCLAV: A o čem to tedy celou dobu vyk...(svitne mu)...ládáš...

JAKUB: Přece o Madle!

VÁCLAV: Jakube! Chlapče zlatá, ty myslíš že...že by...

JAKUB: Copak já? Ředitel si to myslí!

VÁCLAV: Ředitel? A nelžeš mi?

JAKUB: Ale vždyť to byl jeho nápad.

VÁCLAV: Opravdu?! Počkej...a co Žlábek?

JAKUB: Ten je taky pro!

VÁCLAV: Ale teď už mi přece jenom trochu lžeš!

JAKUB: No, totiž, ředitel mu pohrozil, že jestli se bude vzpouzet, vymění nejprve jeho a až potom rolbu.

VÁCLAV: Takže on chce vyměnit tu novou rolbu za Madlu napořád? Nejde jenom o tu Spartu?

JAKUB: Kdepak, okamžitě volal do firmy, co nám to splašené pometlo prodala, ať si ho zase urychleně odvezou, nebo je

zažaluje za zničení ledové plochy. A půjde prý o veliké peníze!

VÁCLAV: Propána, a co oni na to?

JAKUB: Hned zítra si pro ni přijedou.

VÁCLAV: No tak sláva! Počkej...zítra? Až zítra?

JAKUB: To je právě to...

VÁCLAV: A safra.

JAKUB: Pane Šíma, prosím vás, nemáme čas! Někdo musí tu potvoru dostat z ledu a ten pak dát do původního stavu, než Sparta přijede.

VÁCLAV: Máš pravdu, člověče, musíme si pospíšit.

JAKUB: A kde je vlastně Madla?

Zahřmí.

VÁCLAV: Proboha! Musíme honem!

Ozve se žbluňknutí.

JAKUB: Pane Šíma, myslím, že vám bere!

VÁCLAV: Ale ať si bere! Ať si tu návnadu zbaští třeba i s navijákem, my nemáme čas! Jsi tu autem?

JAKUB: Jo.

VÁCLAV: Tak jedem! (*prodírá se křovím*)

JAKUB: A co ty pruty?

VÁCLAV: (*již zdáli*) Zatraceně, kluku! Nech to tam všechno ležet a utíkej, než nám Madlenku slisujou do kuličky!

6. ÚTĚK

Hromy střídají blesky. Fouká silný vítr a lije jako z konve. Je slyšet pracovat jeřáb ve sběrných surovinách. Během celé scény všichni překřikují bouřku.

VLNITÝ PLECH: *(křičí na jeřáb)* Ještě kousek doleva! Níž! Musíš ještě trochu níž!

MADLA: Já mám strach.

LEDNICE: Neboj, jenom to trochu drcne, až se přilepíš na ten velikej placatej magnet.

MADLA: A co pak?

LEDNICE: No pak už nic! Ani držet se nemusíš. Jeřáb otočí rameno za plot a postaví tě přímo na silnici.

MADLA: A pak?

LEDNICE: Pak už to bude, holka, na tobě.

VLNITÝ PLECH: A teď zas krapítek doprava! A dej pozor, ať s sebou nevezmeš i nás!

MADLA: Jak to, že ten jeřáb Plecha poslouchá?

PRAČKA: Jó, to nikdo neví.

LEDNICE: Ale říká se, že mu Plech kdysi zachránil kejhák.

PRAČKA: Náš vlnitej Plech? Takovýmuhle monstrem?

LEDNICE: Prý vlastním tělem zablokoval lis, když do něj jeřáb omylem postavil šéfovo auto namísto tamty škodovky. Proto má tu velikou trhlinu uprostřed.

PRAČKA: Teda, to je ale kanón! *(vyčítavě)* A já hloupá si z něj kvůli tý díře pořád utahuju. Musím přestat propírat jiný a starat se víc vo sebe.

LEDNICE: No ne, pračko, ty se tu snad ještě rozbřečíš.

PRAČKA: *(naoko netečně)* Dej mi pokoj, spustil se mi ždímací program, to je všechno!

VLNITÝ PLECH: *(k Madle)* Tak my jsme připravený!

MADLA: Tak...teda...vám za všechno moc děkuju.

LEDNICE: Vážně si to ještě nechceš rozmyslet? Takový útěk je hrozně riskantní.

MADLA: Říkala jsi, že to jenom trochu drcne.

LEDNICE: Ale já nemluvím o tom, jak se dostaneš ven, ale co tam venku na tebe čeká?

PRAČKA: Lednička má pravdu! Na stadión se vrátit nemůžeš, ten tvůj Václav si tě k sobě asi taky nevezme... Kam se poděješ?

MADLA: To nevím. Ale nechci čekat, až ze mě v té veliký vaně zbude jenom uzlíček železného neštěstí.

VLNITÝ PLECH: Tak můžem?

MADLA: Sbohem, kamarádi, a ať z vás jednou udělají to, čím si přejete být.

VLNITÝ PLECH: Zhluboka se nadechni, ať ti ten náraz nevyrazí podvozek.

MADLA: Děkuju, závodáku!

VLNITÝ PLECH: *(v rozpacích)* No...tak tedy, hodně štěstí.

PRAČKA: Jé, mrkněte na Plecha, jak se červená! *(mile k Plechovi)* Chci říct, že ti to moc sluší, když se ti rez zapaluje jako lejtka!

Ozve se rána, jak se MADLIN kontejner přisál na obří magnet.

VLNITÝ PLECH: *(křičí na jeřáb)* A teď nahoru! A opatrně, neseš vzácný náklad!

MADLA: *(z výšky)* Děkuju za všechno!

PRAČKA: Držíme ti palce!

LEDNICE: Na shledanou, Madlenko!

Ozývá se burácející hrom. Vítr zesílí, následuje blesk, který s třesknutím zasáhne rameno jeřábu, na němž visí MADLA. LEDNICE, PRAČKA i VLNITÝ PLECH vykřiknou zděšením.

VLNITÝ PLECH: To byl přímý zásah!

LEDNICE: Taková hrůza!

PRAČKA: Madlo! Jsi v pořádku?!

Je slyšet skřípění železa, jak se rameno poškozeného jeřábu ohýbá pod MADLINOU tíhou.

VLNITÝ PLECH: To nevypadá dobře!

LEDNICE: Vždyť on se na nás zřítí!

PRAČKA: Upustí ji!

VLNITÝ PLECH: Pozor! Schovejte se!

LEDNICE, PRAČKA a VLNITÝ PLECH opět křičí. Ozývá se ohlušující rána, jak se rameno jeřábu zřítí i s MADLOU na zem. Pak nastane ticho, je slyšet jen bubnování kapek na kapotu.

LEDNICE: Dýchá?

VLNITÝ PLECH: Co já vím? Nevidím jí na vejfuk.

PRAČKA: To byla šlupka.

LEDNICE: Madlo?

VLNITÝ PLECH: Madlo! Slyšíš nás?

PRAČKA: Přistála přímo ve vaně.

VLNITÝ PLECH: Madlenko, probud' se, holka!

ZAMĚSTNANEC: *(vychází z kanceláře)* Co se to tu, hergot, děje!

VLNITÝ PLECH: A kruci!

ZAMĚSTNANEC: Kdo povalil jeřáb?! A co dělá ta rolba v lisu?

VLNITÝ PLECH: To nevypadá dobře.

ZAMĚSTNANEC: Jak jí mam vodtamtud asi teď dostat?!

LEDNICE: *(šeptá)* Madlo, tak už se přece prober!

PRAČKA: Dostala ránu bleskem, ta se hned tak nevzpamatuje.

ZAMĚSTNANEC: Tak jí halt budu muset rovnou sešrotovat. Konec konců, když už tam jednou je...

VLNITÝ PLECH: To vůbec nevypadá dobře!

Zaměstnanec spouští lis. Ozývá se hluk zapnutého stroje.

LEDNICE: Co to je?

PRAČKA: On ho zapnul! Zapnul lis!

VLNITÝ PLECH: Madla je uvnitř!

PRAČKA + LEDNICE + PLECH: *(zděšeně křičí)* Madlóóó!

Ozývá se skřípění krouceného železa, až se nakonec lis rozpadne na kusy.

ZAMĚSTNANEC: Co to má znamenat!

PRAČKA: Páni! Viděli ste to?

LEDNICE: Ale to není možné? Je na kusy! Na maličké kousky!

VLNITÝ PLECH: Hurá! Je po něm! Madla to dokázala!

PRAČKA: Ale že mu dala co proto!

LEDNICE: *(nejistě)* Madlo?

Ozve se vřískot silného motoru.

PRAČKA: Co to je?

VLNITÝ PLECH: Závodčák? Z madly je závodčák!

LEDNICE: Ale to přece...

VLNITÝ PLECH: Ten blesk! To musel být ten blesk!

LEDNICE: Madlenko?

MADLA: Děkuju vám, kamarádi, nikdy vám nezapomenu, co jste pro mě udělali!

Motor jde do nejvyšších obrátek. MADLA vyrazí.

LEDNICE: Proboha, vždyť ona míří přímo na vrata!

PRAČKA: Madlo, pozor!

ZAMĚSTNANEC: Okamžitě zastav!

VLNITÝ PLECH: Pašák.

ZAMĚSTNANEC: Vrať se zpátky!

VLNITÝ PLECH: Madla je pašák!

ZAMĚSTNANEC: To ne! To ne!

Ozve se rána, jak MADLA prorazí vrata sběrných surovin a vyjíždí na ulici. VLNITÝ PLECH, LEDNICE a PRAČKA nadšeně jásají.

7. MADLIN NÁVRAT

V hustém provozu jedou VÁCLAV a JAKUB ke sběrným surovinám.

VÁCLAV: Šlápni na to, Jakube, mám takový neblahý pocit, že se s Madlou něco děje.

JAKUB: Ve městě rychleji než padesátkou nemůžu.

VÁCLAV: Já vím, já vím, ale snad bys pro jednou mohl udělat výjimku. Nepříjemně mě šimrá v břicho, to nevěstí nic dobrého.

JAKUB: Tak tedy pro jednou...

VÁCLAV: A pro Madlu, myslí na to, že to děláš pro záchranu Madly!

JAKUB přidá plyn.

VÁCLAV: Tak je to správně. Nic se neboj, kdyby tě chytli, řeknu, že jsem tě přinutil.

JAKUB: Nevypadám zrovna jako vaše rukojmí.

VÁCLAV: Tak řekneme, že je to otázka života a smrti. A ani nebudeme lhát!

JAKUB: To raději řekněte, že jde o to, aby si Sparta neodvezla tři body.

VÁCLAV: To je nápad! Ty jsi hlavička! Ale neboj, za chvíli jsme tam, teď už by to musela bejt secsakramentská náhoda, aby nás zastavili.

Ozývá se policejní siréna.

JAKUB: Tak náhoda, říkáte?

VÁCLAV: Ale to není možné. Tak rychle? Vždyť jsi sotva dupnul na pedál a už jsou tady?

JAKUB: Ale oni nejsou za námi. Blíží se odněkud zpředu.

VÁCLAV: Pak ale nemůžou jít po nás.

JAKUB: Vypadá to, že někoho honí. Podívejte, pane Šíma, sledují někoho, kdo jede v protisměru!

VÁCLAV: Honem zajed' ke kraji, nebo do nás ten blázen narazí! Co je to za pitomu, takhle hazardovat. Vždyť může někoho – *(zmlkne jako zařezaný)*

JAKUB: Co je vám?

VÁCLAV: Madla. Vždyť to je Madla!!!

Ozve se rychlý MADLIN průjezd, za ní se řítí policejní vůz se zapnutou sirénou.

VÁCLAV: Otoč to!

JAKUB: Ale...ale já...

VÁCLAV: Honem to otoč!

JAKUB: Do protisměru?

VÁCLAV: Drž se policejního auta, pak se ti nemůže nic stát.

JAKUB otáčí vůz do protisměru a rozjíždí se za MADLOU a policejním vozidlem.

JAKUB: To bude průšvih, pane Šíma, to bude obrovský průšvih.

VÁCLAV: Míří na zimák. Přidej!

JAKUB: Tak podívejte! Jedu v protisměru, navíc překračuji povolenou rychlost v obci. Nemůžete po mně ještě chtít, abych se tlačil na policejní auto.

VÁCLAV: Tak je předjed!

JAKUB: Vy jste blázen! Něco vám řeknu –

VÁCLAV: Řekneš mi to pozdějc, teď dupni na plyn!

JAKUB znovu zrychlí, předjede policejní vůz a sleduje MADLU. Kolemjedoucí auta troubí, řidiči se vztekají. JAKUB konečně zabrzdí u stadionu.

VÁCLAV: Kde je?

JAKUB: Asi vjela rovnou dovnitř.

VÁCLAV: Tak pojd', jdeme!

JAKUB a VÁCLAV vystoupí z vozu a přibouchnou za sebou dveře. Běží k zimáku odkud se již zdálo ozývá skandování publika. Vbíhají dovnitř. Od té chvíle musí křičet, aby se vůbec slyšeli.

VÁCLAV: Co tu dělá tolik lidí, vždyť zápas začíná až za hodinu.

JAKUB: Jako byste nevěděl, že před utkáním se Spartou se stadión vždycky zaplní už dlouho předem. Fanoušci se musí dostat do varu.

VÁCLAV: Tak to nebude těžký. Podívej se na plochu!

Z ledové plochy se ozývají nárazy, jak MADLA vytlačuje novou rolbu z kluziště. Diváci skandují a vyvolávají její jméno. MADLA! MADLA! MADLA!

VÁCLAV: Vidíš jí, holku mojí zlatou. Vidíš, jak žene tu mladou fúrii z ledu? Hochu, tu tady čeká ještě dlouhá budoucnost!

JAKUB: To teda máte pravdu.

VÁCLAV: A ty? Zůstaneš tady u nás, nebo se necháš zlákat velkými kluby, jako je třeba...Sparta?

JAKUB: Co já vím, co bude? Občas mám pocit, že jsem tu jediný, kdo chce se soupeřem zatočit.

VÁCLAV: Jediný? Tak se koukni na Madlu! Už kvůli ní tu zkus zůstat co nejdýl. Zlomilo by jí totiž srdce, kdybys odešel...jen tak, bez boje. Podívej na ni! Bije se jak o život. Třeba se i ty ostatní lenoši nakonec vzpamatujou a vezmou si z vás dvou příklad.

JAKUB: Myslíte?

VÁCLAV: Hergot, kdybys si to nemyslel, tak ti to tu nepovídám, ne? A teď mě omluv. Musím dolů, než ty dvě plechový krabice zdemolujou celej stadión.

JAKUB: Jeden by řekl, že je někde na koridě.

VÁCLAV: To víš, Madla si hájí svý místo na slunci...teda vlastně na ledě.

VÁCLAV se prodírá davem skandujících fanoušků oslavujících MADLINO vítězství. Konečně se mu podaří dostat na led. Ocitá se tváří v tvář MADLE.

MADLA: *(udýchaná)* Václave!

VÁCLAV: Co to tu, holka, vyvádíš?

MADLA: Je pryč, Václave, ta nová, víš? Podívej, co tu nechala za spoušť! Celý hřiště vypadá, jako by po něm někdo jezdil buldozerem.

VÁCLAV: Tak to nás čeká pěkná fuška.

MADLA: Jsem tak šťastná!

VÁCLAV: Copak sem ti neřikal, že to nakonec vyhraje?

MADLA: Tak už nasedej, ať se to tu blýská, než vyjede Jakoubek na led.

VÁCLAV: *(sedá si za volant)* Tak práskni do koní, Madlenko!

MADLA: Rozkaz, šéfe!

MADLA se rozjede, začne si prozpěvovat, VÁCLAV se k ní po chvíli přidá:

Jede rolba po kluzišti
Led se za ní jenom blyští
Svěř kluzišťě starý Madle
A bruslíš jak na zrcadle
Obránce či pravé křídlo
Kloužou po něm jako mýdlo
Soupeř to má sečtený
Domů jede zmydlený

konec